

AGUANTA'M

ROSER LLORENS TORRES

ROSER LLORENS TORRES
UNIVERSITAT DE BARCELONA
2016-2020
TREBALL FINAL DE GRAU
2020

AGUANTA'M
ROSER LLORENS TORRES
TUTOR: JAUME ROS VALLVERDÚ
BELLES ARTS
UNIVERSITAT DE BARCELONA

AGRAÏMENTS

Expresso, primerament, un gran agraïment a la persona que m'ha tutoritzat, Jaume Ros Vallverdú. Per acompanyar-me i seguir en tot moment aquest projecte. Per la seva implicació, els seus consells i els ànims en moments difícils. Per ensenyar-me el que és estimar i gaudir de l'escultura.

Vull, també, donar enormement les gràcies a Mariano Andrés, qui des de primer de carrera ha estat el més bon company de taller, més atent i més pacient. Per ajudar-me i recolzar-me en totes les meves bogeries experimentals, sempre amb un somriure.

Dir gràcies i molt agraïda als que han fet aquest projecte possible, Mármoles Ribó, en concret a l'Enric, qui m' ha ajudat en moments complicats, quan més ho necessitava. Per la seva amabilitat i disponibilitat. Ajudant-me amb el procés tècnic i el muntatge de les peces. Perquè sense la seva ajuda aquest projecte no hauria estat el mateix.

Gràcies a les persones que han posat al seu granet d'arena, alguns bastant més, fent d'aquest projecte més complet i possible: Jose, Polo i Gibet. També als meus pares, per aconseguir-me materials i recordar-me que la constància és molt important.

ÍNDEX:

1. RESUM / ABSTRACT
PARAULES CLAU / KEY WORDS
2. INTRODUCCIÓ
MARC CONCEPTUAL
3. REFERENTS / ANTECEDENTS
4. OBJECTIUS
5. METODOLOGIA / PROCÉS DE TREBALL
6. CONCLUSIONS
7. BIBLIOGRAFÍA / WEBGRAFÍA

RESUM I ABSTRACT

Sentir, emocionar, reflexionar. És i seran sempre elements de les nostres vides, i la intenció durant la creació de les meves escultures. Sempre amb infinitats d'opinions i maneres d'entendre, això és el que ho enriqueix, que cadaun ho percep de la seva manera, i s'intenta no deixar a ningú indiferent.

Per altra part, equilibri, estabilitat, inversió, pes, suspensió són altres adjectius que personifiquen, defineixen i identifiquen les meves peces. Els grans protagonistes són la pedra i la fusta, dos materials diferents que dialoguen entre si, a la vegada que discuteixen entre ells. Aquesta dualitat de materials farà escultura, crea una poesia visual que porta al plaer i a la reflexió. També amb un tercer material que és el ferro utilitzat per aconseguir aquesta estabilitat i suspensió que cerco en la meva obra.

Jugant amb les textures que presenten aquests materials, amb la seva combinació cromàtica, amb la inversió de pes creant una sensació d'estabilitat jugant amb l'equilibri.

Aquest és un breu resum del meu projecte. És una sèrie/conjunt d'obres de grans dimensions que pretenen aconseguir tot el que he estat citant anteriorment, a més a més de la recerca de la perfecció amb la màxima excel·lència.

Paraules claus: pedra, fusta, dualitat, equilibri, estabilitat, observació.

Feel, Thrill, Think/reflect. They are, and they will be always emotional elements in our lives. Represent it, has been the intention during my sculpture's creation. Always having infinite opinions, and different ways of understanding gives it a special enrichment. Everyone reacts differently, so it's expected to let nobody indifferent.

In the other hand, balance, stability, reversal, weight, are the adjectives which personify, define, and identify my pieces.

Stone and wood are the biggest protagonists here. Two confront materials, discussing and arguing at the same time. Duality in the sculpture, creates a visual poetry, driving the spectator to pleasure and reflection. It took part a third material too, iron, utilized to get the stability and suspension I was aiming in my work.

It has been playing with material textures, and it's chromatic combination. With a reversal of the sculpture's weight, it makes up a sensation of balance and stability.

These few words above, resume quite a lot of my project. It is a series of big size artworks, expecting not only make feelings flourish, but also achieve perfection and excellence. .

Key words: stone, wood, duality, balance, stability, observation.

MARC CONCEPTUAL

INTRODUCCIÓ

Equilibri, tensió, força, són uns dels adjectius que defineixen aquest treball. L'aparició del concepte *aguanta'm*, sorgeix de la suma de totes les obres que realitzen aquesta exposició, són una sèrie de 5 peces dividides en dos grups, 2 peces compostes per 5 escultures, obra formada per políptics ,el conjunt d'escultures que es donen suport unes amb les altres i juntes agafen més força i significat. No són obres que poden anar disperses, si n'hi falta una, el significat varia. Totes i cada una d'elles juguen amb aquest verb, *aguanta'm*, que he pronominalitzat en primera persona i que explicaré el perquè ho he fet així.

Per començar, si he de definir la meva obra, li atribuiria les següents característiques: d'estil natural, minimalista, neutre, humil, senzill. És una obra de puresa formal. L'harmonia entre l'oposició, també cobra molta importància en les meves escultures, i l'equilibri inestable de dualitats oposades. Són peces d'observació i reflexió, per gaudir.

L'equilibri és el fet de contrarestar l'efecte de dues forces o accions oposades, és l'estat dels cossos que, obrant sobre ell dues o més forces, roman en repòs.

Des de sempre l'equilibri en l'art intenta igualar les forces visuals, o elements. Aconsegueix que els elements estiguin ben distribuïts, et porta el plaer visual, mentre que el desequilibri el que crea és una sensació d'inquietud, d'inestabilitat, una sensació caòtica.

En la meua obra obra apareix aquesta dualitat que fa que el desequilibri es posi en ordre, amb això vull dir que, jugant amb els materials, la seva inversió on el menys pesat subjecta al que ho és més, el contrast de colors i la suspensió en l'espai arribi al seu objectiu.

Aquesta recerca d'equilibri i tensió agafa força quan amb els materials utilitzats, col·locats d'una certa manera, després d'un gran nombre d'intents i de proves, aconseguix una subjecció perfecte i sense perill, una certa fragilitat tot i l'obra estar formada de materials potents i pesats. També apareix el concepte temperament que es crea amb els colors i de les formes utilitzades, la posició dels materials, la seva col·locació, la suspensió en l'aire, creant una lleugeresa difícil d'aconseguir, ja que els materials que s'han utilitzat es caracteritzen per ser de gran pes, duresa i consistència.

Amb les meves obres el que busco és transmetre tranquil·litat, harmonia, valors. Mirar les obres és sinònim de trobar la bellesa en el que mirem, donar importància a les imperfeccions, en les esquerdes, en les coses irregulars.

Quant a inspiració i referents, en el seu propi apartat explic qui són i el que m'aporten, però al ser de Menorca, tinc la mar a dins. El mar em relaxa, en mirar-lo, en escoltar-lo, el fet de fluir com les ones, fa que en crear una obra estigui molt present en tot moment, em desprèn una inquietud que no puc evitar.

Per inspirar-me? El mar, la natura, aprendre d'altres cultures al viatjar, altres tècniques, enriquir-te de tot allò que en crida l'atenció.

Un concepte del que sempre m'he inspirat i que ha aparegut en varies de les meves obres i és d'origen oriental, concretament japonés, és el Kintsugi, La història del kintsugi, que vol dir fusteria d'or, també anomenat Kintsukuroi, que significa reparació d'or, apareix a finals del segle XV-XVII, quan Ashikaga Yoshimasa va enviar a la Xina, ja que volia arreglar, reparar, dos dels seus bols de te preferits.

Els bols van tornar reparats però amb unes lletges grapes de metall. El resultat no va ser del seu gust, així que va cercar artesans japonesos que fessin una millor reparació, mitjançant això es va descobrir una nova manera de reparació que es convertí en art.

Va ser tan apreciada que alguns trencaven la ceràmica per després poder-la reparar amb aquest mètode, donant-li així un nou i superior valor. D'aquesta manera es dona el cas que antigues peces reparades mitjançant aquest mètode siguin més valorades que peces que mai es van rompre. Si bé el procés està associat amb els artesans japonesos, la tècnica ha estat aplicada a peces de ceràmica d'altres orígens, entre ells la Xina, Vietnam i Corea.

El que hem sembla més interessant és el contrast de la perfecció d'una obra acabada, com seria un jerro de ceràmica que al trencar-se presenta la irregularitat d'un trencament. La ruptura en si es la que porta la bellesa a la peça, la seva reconstrucció és el que la fa única, mai es produirà una esquerdada igual que un altre, és única i inigualable.

Forma part d'una filosofia que planteja que els trencs i reparacions formen part de la història d'un objecte i han de mostrar-se en lloc d'ocultar-les, ensenyant la transformació.

A partir d'aquest concepte neix el meu interès per a la filosofia wabi-sabi, és un concepte de l'estètica japonesa, la bellesa japonesa, que explica la bellesa de la imperfecció, la recerca de la perfecció en les imperfeccions.

Aquest concepte està constantment present en la manera de viure dels japonesos, en forma d'elements d'aspecte rústic, natural i orgànics que apareixen en alguns elements arquitectònics, artístics i elements del dia a dia.

En aquest concepte hi apareixen la mescla del minimalisme, la senzillesa, amb la calidesa dels objectes que venen de la natura. Algunes característiques de l'estètica wabi-sabi són la asimetria, aspror o ingenuïtat, modèstia i intimitat, i necessita a més un procés natural, característiques que s'associen perfectament al meu treball, la senzillesa de l'obra en si, l'aspror i l'asimetria dels cantons irregulars.

Crec que és important parlar de l'equilibri i la tensió comparant-la i relacionant-la amb el jo, com a persona creadora. Cada obra creada és un reflecte del seu propi artista i demostra com és i el que vol expressar.

Aquesta recerca i/o necessitat d'un equilibri, una estabilitat és una cosa que sempre m'ha acompanyat. El voler una vida equilibrada, tranquil·la, humil i senzilla. Tot el que acabo de dir són uns ideals que m'enriqueixen, que vull, que busco els que avui necessito i que són els que en un futur de ben segur necessitaré. D'aquí neix el títol de l'obra. Una de les parts més difícils del finalitzar una escultura, per a mi, és aquesta part, anomenar-la, posar-li el títol definitiu, que després de molt i molt rumiar he decidit que *Aguanta'm* és el més adequat.

Vull esmentar una frase d'un llibre que és primordial i certa per a qualsevol persona relacionada amb el món de l'art:

<< Pero el artista responde a un impulso enteramente interior, impulso que tiene su origen en la certidumbre de que todo ser humano lleva en sí un repertorio inconsciente de imágenes que debe hacer surgir a la luz.>> (Henry Moore ESCULTURAS, ed. Gustavo Gili S.A., 1965)

Si es dissectiona aquesta cita i l'espreams per treure tota la informació possible, podem dir que en realitzar la peça el que ens neix és a portar a terme un desig, una idea que dóna voltes i voltes, fent-se de cada vegada més important, guanyant força i magnitud a mesura que va passant el temps i va madurant, va creixent a base d'esbossos, maquetes, correccions, idees d'altra gent que aporten noves característiques a la teva obra en estat de creació.

Com "artistes" que som o com a creadors que som, aquesta idea és una mena d'impuls que no podem remeiar, pot ser una necessitat, un sentiment, una mancança, una passió, etc. Cada persona creadora és un món totalment diferent i això és el que ens aporta l'art. Que a partir d'un impuls, una petita idea, una necessitat, neix un nou projecte. El que t'aporta crear és una sensació que només la sap el que crea per expressar-se. Amb aquesta cita de Richard Serra acabaré d'aprofundir el que vull donar a entendre.

“I like to draw. It is an activity I rely on, a dependency of sorts. Drawing gives me an immediate return for my effort and the result is commensurate with my involvement. It is an activity that requires solitude, it is the most concentrated space in which I work.” Richard Serra

Per això en acabar de fer la peça o el conjunt de peces, neix la necessitat de crear més i més, ganes incontenibles de fer-ne un altre. Si, tot té un principi i un final, però al començar amb un projecte s'ha d'endinsar per a poder esprémer-lo fins al final, ja que per algun motiu aquest ha començat, i per això en insistir, repensar, rectificar, tot agafa més força que amb les idees principals.

Un dia, vaig sentir en directe aquesta frase: "La bona obra és la que encara no s'ha fet" de Jaume Plensa, em va estar rodant molt de temps dins el cap. Per a mi l'art és el que s'ha dit anteriorment, una necessitat que alguns o altres tenen més present o no, una diferent, podem dir que poètica manera de veure la vida, repleta de metàfores per a ajudar a expressar-se. En crear una obra l'autor ho fa amb una idea, amb un sentit, i amb unes certes ganes de què aquesta arribi a la gent de la manera correcta, de la manera que l'artista vol.

<< la obra de Moore puede muy bien hablar a cada hombre en su propio idioma, pero no deja de ser una obra personal, (Henry Moore ESCULTURAS, ed. Gustavo Gili S.A., 1965)

Mitjançant les escultures es pot arribar a un punt de reflexió intern, de retrospecció personal, intentant no deixar indiferent a ningú. Jugant amb l'equilibri emocional. Cada espectador rebrà estímuls diferents, existiran una gran quantitat d'idees i sensacions distintes, ja que no hi ha dues persones iguals.

Aguanta'm, neix de la passió per l'escultura, en concret la minimalista, m'apasiona jugar amb les formes, incidir i contraposar les característiques, els colors, els pesos, aconseguir una tensió que és relfexi a simple vista. En totes i a cada una de les peces s'hi repeteix un patró, la forma circular, aquesta és suspesa, aguantada per una fusta, més tova, més poc pasada que la pedra, i aquest conjunt és aguantat per un altre. Element que és el ferro, punt de subjecció de tota l'obra, és el que visualment més passa desapercbut, però no deixa de ser igual d'important.

A partir dels materials de procedència natural com són la fusta i la pedra hi puc atribuir el meu punt de vista i a partir d'aquí elaborar les meves obres. Els dos materials utilitzats tenen una història important. Començant per la pedra, aquesta té diversitat d'usos, però la seva procedència, els seus inicis és summament important en la història de la humanitat, ja que les primeres eines que es van crear estaven fetes de pedra. Anys més tard, s'utilitzà per a la construcció de cases i murs. És una matèria primera extreta de pedreres.

Per altra banda la fusta és un material natural, més flexible però a la vegada resistent, també sempre ha estat un material imprescindible per a l'evolució de l'ésser humà, ja que unes de les primeres eines igualment van ser creades de fusta, també utilitzada per a encendre foc, la construcció de vaixells i l'edificació de cases, entre moltes altres utilitats. Aquesta matèria primera és bastant abundant, sovint més econòmica que la pedra, i renovable.

En arribar a la universitat era una gran amant de la pintura, ja que és el que sempre m'havia cridat l'atenció. Però una vegada vaig realitzar obres amb volum, vaig obrir-me un nou camí, va ser trobar una nova mandra d'expressió, allà on em sentia més còmode, lliure. Aquí els materials són els que tenen pràcticament tota la importància i tu has d'aprendre a tractar-los, a adaptar-te a ells, a modificar-los, el volum té capacitats espectaculars que poden transmetre coses que en el meu cas en el món de la pintura no aconseguia.

"Las exposiciones son esculturas, pues son composiciones tridimensionales. Son un tipo de escultura en que se anima a la gente no sólo a que la vea, sino también a que la explore y la pasee" Belcher, M.

En tenir una obra acabada, sempre em ve al cap *de la mà a la boca*, de Bruce Nauman, és un bon exemple per deixar clar que l'art un món dual, on té molta importància l'obra física, l'obra creada, però també hi té gran pes l'art de convèncer, el parlar, el diàleg i el debat, la dialèctica.

L'obra de Bruce Nauman m'ajuda a explicar el que estava dient anteriorment, és molt important la connexió de la mà, que és el que has fet, l'obra física, amb la boca, que és el que s'explica, el llenguatge, la comunicació.

Gràcies a l'art aconseguim que els límits del nostre llenguatge no siguin els límits del nostre pensament. Ens ajuda a dir el que no pot ser dit amb paraules.

Amb l'ajut del llenguatge, el diàleg, la gent es relaciona, es comunica, aprèn. Això fa que l'art també jugui i formi gran part del món educatiu. Elliot Wayne Eisner, que va ser un dels principals teòrics de l'educació artística i l'estètica, va dir: "*What do the arts have to teach us about education?*". L'art ens ensenya a utilitzar el mateix judici, deixant a part les normes, ens mostra a ser flexibles amb nosaltres mateixos i amb les altres persones. També diu que amb l'art aconseguim més d'una perspectiva, més punts de vista per a mirar i enfrontar problemes, amb l'ajut d'una mentalitat més oberta i un pensament flexible. També beneficia ja que s'ha de saber tractar amb l'imprevist. Ajuda a pensar a través i dins d'un material, ja que cada un té les seves possibilitats i limitacions.

<< *Cuando se sabe mirar una obra de Moore, no puede dejarse de ver el esfuerzo, la tensión, una suerte de angustia insatisfecha; y sin embargo el rasgo característico de esa estaturia, lo que lo define en su más amplio sentido, en su majestad.*>> (*Henry Moore ESCULTURAS*, ed. Gustavo Gili S.A., 1965)

El que esmenta aquesta frase, també s'ha de prestar atenció perquè és un fet que no pot passar de llis. És molt important que en mirar una obra al teu cap vingui un nom directe, és molt important associar un peça amb el seu creador; això significa que s'ha creat una línia artística, que només en mirar-ho ja se sap qui és l'autor. Amb el temps l'obra adquireix un sagell personal inívoc, que la identifica amb el seu autor o autora.

Amb les meves escultures passa això, crec que durant aquests anys he anat polint i polint cada vegada més el meu estil, i he personificat les meves escultures amb el meu nom.

Per altra banda, una frase que em va semblar molt adient també és: << *Estas esculturas deben ser exploradas y no entrevistadas*,..>(*Henry Moore ESCULTURAS*, ed. Gustavo Gili S.A.), En mirar les escultures hi han de sorgir preguntes que s'han d'intentar autorespondre, s'han de mirar des de tots els punts de vista possibles, a través d'altres escultures, ja que tenen forat i es pot veure a través d'elles, s'han d'apreciar les textures, amb això es refereix en explorar, no només passar per damunt, no només donar una ullada, sinó que aprofitar i aprofundir en l'obra. L'art té clarament un sentit comunicatiu, s'aprèn amb l'art, a través de les obres pots aprendre (didàctiques), pots sentir (emocionals), o pots participar (entreteniment i desenvolupar la creativitat), depèn del que a tu t'aporti més, al que donis més importància, clarament en les meves obres el tipus d'exposició que presenten és l'emotiu.

Quan els aspectes formals de les obres, les seves formes i composicions, dir que la figura geomètrica, el cercle, em persegueix des de fa temps, després de molt investigar el seu perquè, podria ser simbologia però la veritat és que és una mena de firma que m'he creat, identificada amb el meu nom.

Concretament els cercles incomplets, que es van creant per parts i dibuixen un tot, m'agrada definir-ho com a: parts que creen un tot. I és que la vida és així, res és complet, tot és una suma d'experiències, vivències, pensaments, necessitats, persones, on totes juntes et van creant com a persona més completa. En el cas de les meves escultures mescla de materials, mai un mateix, ja que no tindria sentit, materials els quals uns amb els altres agafen potència i donen sentit al qual vull transmetre.

També cobren molta importància els buits, com jo dic, allà on la meva escultura pot respirar, són els que fan que aquesta mantingui un equilibri amb els materials pesants utilitzats.

I per acabar el que em falta dir és la seva col·locació en l'espai, on aquests buits, aquests respirs, fan que s'emfatitzin, ja que de la manera amb la qual es distribueixen permeten que els espectadors vegin l'escultura i a través d'aquesta puguin veure la que hi ha al seu darrere. Aquesta mena de transparència, que materials tan opacs com són la pedra, la fusta i el ferro mai podrien arribar a aconseguir.

REFERENTS / ANTECEDENTS

REFERENTS

Enriquir-se, això és el que ens aporten els referents.

Avui en dia la informació ens menja, les imatges, els textos..., n'hi ha centenars i centenars, i gairebé tot ja està creat, per això el que els referents aconseguixen és guiar-nos, ajudar-nos a desenvolupar, aprenent d'ells, de la manera que com treballen, de les tècniques que utilitzen, ja que normalment tindran més experiència i recorregut.

Els cerquem, investiguem, estudiem i una vegada fet això ja els podem comparar amb la nostra obra, ens serveixen per trobar diferents possibilitats per elaborar la nostra obra.

A partir d'aquí, sempre prenent-los com a inspiració, mai copiant, sinó que agafant la part que t'interessa de la seva obra i adaptar-la a la teva, ens poden servir com a una guia. En observar les seves obres, en adorar-les, això ens aporta anheles de crear, de voler treballar i arribar on aquest referent elegit ha arribat.

- Carla Cascales

Balance, 2018

Carla Cascales Alimbau
Mármol piedra paloma, travertino y
madera de roble americano.
40x30cm
Barcelona

Kitsukuroi, 2018

Carla Cascales Alimbau
Mármol siena marfil y Kintsugi de polvo de oro.
Ø 30cm
Barcelona

Carla Cascales Alimbau és una artista independent que viu i treballa a Barcelona. El seu treball es basa a trobar la bellesa en la imperfecció i la profunditat a la terra, a revertir l'autenticitat sobretot.

Combina la seva obra d'art personal per a exposicions i instal·lacions d'art amb peces encarregades per espais arquitectònics, projectes de disseny d'interiors i marques seleccionades.

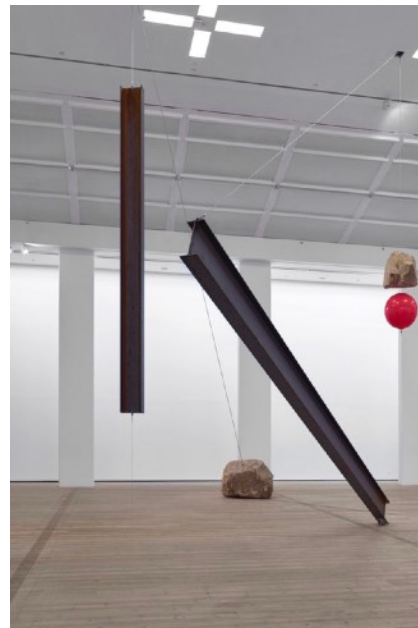
Semicircular. Escultura de pedra, marbre i fusta geomètrica, modelada a mà, que explora la sinergia entre materials irregulars i peces polides i geomètriques. (imatge de l'esquerra)

Kitsukuroi. Escultura de pedra amb tècnica de kintsugi. L'obra explora el contrast de la perfecció d'una forma circular amb la irregularitat d'un trencament, la ruptura aporta la bellesa a la peça, ja que la fa única. (imatge de la dreta)

- José Dávila:

The Moment of Suspension
2019
König Galerie
Berlin, DE

The Weaker has Conquered the Stronger
2017, Baltic Centre for
Gateshead, UK
vigas de metall, globo, roques i cable

Jose Dávila s'ha aproximat a l'arquitectura, al simbolisme i a la integració de material de l'espai.

The Moment of Suspension - (imatge de l'esquerra)

Posa en equilibri diferents tipus de cossos lítics -com basalt i roca volcànica, i altres més quotidians com pedra calcària i concret- per generar una interacció subtil entre volum i massa. Sugerint ideals utòpics, la roca en cru i el concret esculpit són posicionats en una congruència inestable, concretant així un equilibri que manté en el seu lloc a una sèrie de materials amb pesos divergents.

The Weaker has Conquered the Stronger - (imatge de dreta)

El seu treball escultòric es basa en la disposició i superposició de materials comuns de construcció, com la pedra, vidres, acer, formigó i marbre, mantinguts en perfecte equilibri davant de la lluita interminable contra la força de la gravetat.

-Tulio Pinto

Complicidade #12
2019
Viga de marbre, vidre bufat
Col. Privada London
160X40X60 cm

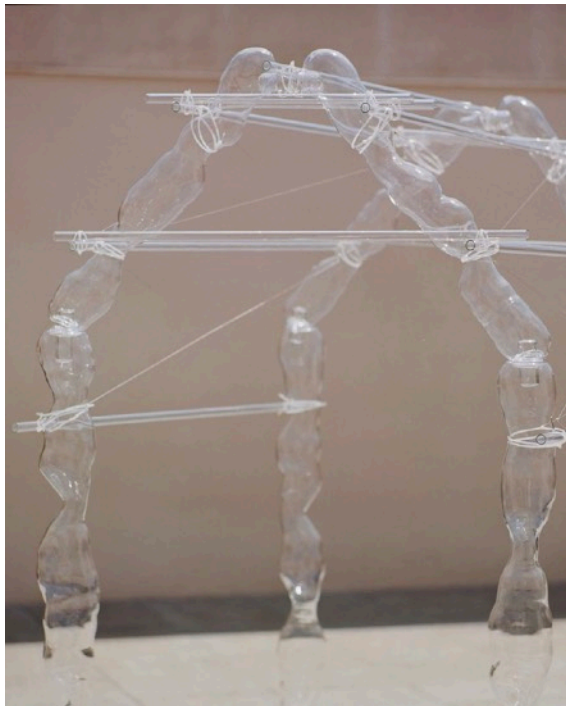

Complicidade, #5
2016
Viga de ciment, vidre bufat, roba
200X40X90 cm

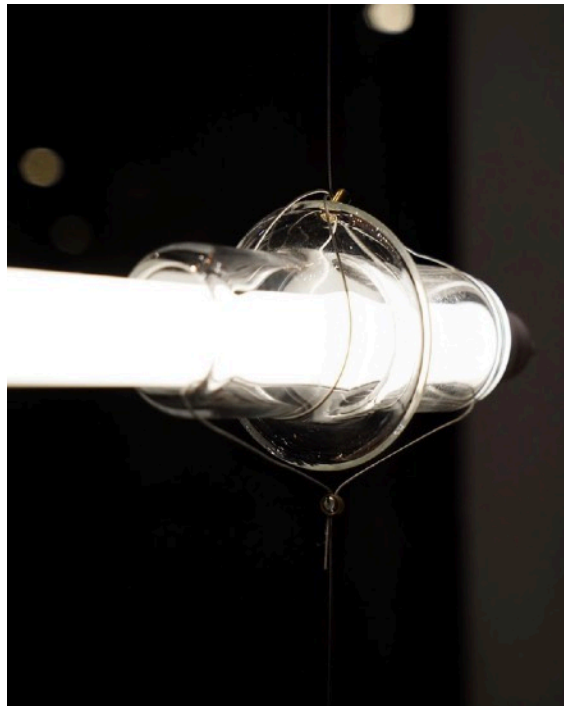
Tulio Pinto i la seva obra artística consisteix en la recerca de la força dels contraris, generant tensions que desafien la gravetat alhora que es mantenen en perfecte equilibri. Aquesta harmonia és aconseguida a través de la ponderació perfecta de les masses, volums i densitats de materials de naturaleses i comportaments oposats com el ciment, el ferro, la roca, el vidre, el plàstic i l'aigua en forma de gel.

Complicidade #12 (imatge de l'esquerra)
Complicidade #5 (imatge de dreta)

- Marta Armengol

Transicions.
Barcelona, juny de 2019.
Casa de les Punxes, Barcelona
Ferran Collado - Vidres Collado
Vidre bufat

Lightness.
Nit de l'Art 2019 - Palma, 19-20 setembre
2019.
Per Carhartt Wip
Vidre bufat

Marta Armengol és arquitecta formada a Barcelona.

La seva obra estudia a través de diverses disciplines com són arquitectura, disseny, instal·lació i escultura, el investigar, conèixer, jugar i experimentar la conceptualització d'espais i objectes, utilitzant errors i possibilitats materials en lloc de cercar solucions definitives.

Treballa amb materials a partir dels quals construïm el nostre entorn i obre nous espais dins d'un món que pensàvem que havíem definit.

ANTECEDENTS

En la meua obra hi ha una sèrie d'elements que són constant i repetitius en el meu procés de treball:
l'equilibri, la tensió, les esquerdes, la inversió, el diàleg enfrontats amb la discussió, la dualitat, l'observació, les grans dimensions...

Els presentaré a continuació, explicant-los.

EQUILIBRI I TENSÍO: Recerca d'equilibri i tensió en les meves escultures amb els materials utilitzats, jugar amb la seva col·locació i jugar amb un gran nombre d'intents i de proves, arriesgar-me i acabar satisfeta al arribar al meu objectiu, aconseguir una subjecció perfecta i sense perill, amb una certa fragilitat, tot i l'obra estar formada de materials potents i pesats.

OBSERVACIÓ: Les meves peces són per mirar, reflexionar i gaudir. Objectiu: aconseguir el plaer visual. Amb les seves grans dimensions aconseguir que impactin.

ESQUERDA: Emballir l'esquerda, el trencament. Donar una segona vida a allò que ha estat romput. Aconseguir la bellesa del que passa després.

INVERSIÓ: Contraposar pesos, materials, textures, conceptes.

DIÀLEG: Importància de la combinació dels materials, de les formes. Que conversin visualment, que s'entenguin esteticament. És important que parlin per si soles.

Sense títol
Escultura
72X72 cm
Pedra- Fustra-Ferro
2018

Obra caracteritzada per l'estètica, la combinació de materials, la contraposició de colors, foscos i clars.

La forma del cercle que es repeteix molt a la meua obra, forma que s'identifica amb la perfecció, la bellesa. També hi apareix el trenc, les formes imperfectes, els cantons tallats sense polir, cantons vius i naturals, fet que contraposa amb el concepte de bellesa i perfecció com és el que simbolitza.

Aquí, la fusta i la pedra, s'enfrenarien, debatrien, dialogarien, però amb un punt de suport, que és el que aconseguen les varilles de ferro, on fan que la meua obra respiri.

La idea és la contraposició d'aquests dos elements/matèries i d'aquests dos colors, això fa que sent un fosc i l'altre clar, creïn una conversa visual. On també es juga amb el tema de les textures, on es pronuncien els cantons vius i naturals de cada una de les planxes de pedra, això fa que es pugui veure més aquesta diferència. La fusta és llisa, és la base que aguanta l'altra matèria.

Amb l'estètica i la formalitat de les meves obres, que expressen una delicadesa i una perfecció, també s'hi presenta una força, una magnicitat.

Sense Títol

Escultura

Base de fusta 69x69 cm

Altura: 1,50cm, 1,35 cm

Pedra-Fusta-Ferro

2019

Escultura minimalista, formalista, on s'hi dóna més importància al material, forma i procés que no pas a narrar una història, un concepte. Importància a la verticalitat, horitzontalitat.

Formada per pisos de diferents materials, pedra i fusta, aquest dos van respirant entre si, apareix un tercer material com és el ferro, que amb l'ajut de varilles de ferro subjecten les planxes de materials nobles. Aquestes planxes de pedra aconseguen amb la vista dibuixar una circumferència, tot i que està incompleta, això es pot aconseguir gràcies a la base de fusta que és una circumferència perfecta de 69X69.

El que s'emfatitza més en aquesta obra és la seva forma, vol aconseguir el plaer visual, vol expressar i remarcar una simplicitat. Per altra banda m'he atrevit a fer-ho de grans dimensions, per crear un impacte més visual. En ser una escultura de 69X69 cm, és gran, pesa, impacta.

Sense títol
Escultura
Bronze
35 cm altura
2019

Reconstrucció d'un gerro de ceràmica que estava trencat, se'l va muntar de nou i aferrar inspirant-me i utilitzant la tècnica japonesa Kintsugi.

La intenció d'aquesta obra és contraposar el sentit del material utilitzat. La ceràmica és dèbil, fàcil de trencar. La meva recreació és de bronze, un material dur, pesat i que no és gens fàcil de rompre. Són pràcticament materials contraris. En fer-lo amb fosa són exactament iguals, ja que el segon surt d'un motlle fet del primer.

Les dues fotografies mostren el cos del gerro de bronze juntament amb la seva tapadora original, la de ceràmica.

OBJECTIUS

El curs començà amb normalitat, primerament els objectius eren uns, però de sobte ens trobàvem tots confinats a casa, de sobte va aparèixer el COVID-19. A tots els carrers d'arreu del món s'hi manifestava un virus incontrolable que ens obligava a romandre tancats, fet que fa que tots els objectius i plans organitzats per a realitzar l'obra canviïn.

El que es vol aconseguir amb aquesta obra és entendre i veure la manera que s'ha estat treballant, es dóna importància a la formalitat i el procés de treball, el perquè de la seva composició, crear un tot a partir de parts.

Vol aconseguir que qualsevol persona que es miri l'obra senti aquest equilibri que transmet a la vegada que tensió. Ha d'aconseguir sensació de pes i lleugeresa. Contraposats, que van agafats de la mà.

S'ha d'aconseguir el plaer visual, les ganes de saber més, que es pugui quedar mirant l'obra, reflexionant i gaudint.

Respectar la seva simplicitat a partir de la seva verticalitat i l'horitzontalitat.

L'objectiu personal ha estat encaminar més el meu estil artístic, saber cap on tirar durant els següents anys, saber el que s'ha de millorar i el que s'ha de mantenir fent.

Superar les adversitats que se't presenten. No perdre les ganes ni la motivació. Si no te'n pots en sortir de la manera que tenies plantejada, trobar solucions del teu gust que mantinguin la potència de l'obra. Cercar alternatives.

METODOLOGIA

PROCÉS DE TREBALL

Per començar faré un breu resum de la meua carrera centrant-me amb el que m'he especialitzat, escultura. A primer vaig tractar per primera vegada amb la pedra, material que em va enamorar, creant una peça de forma orgànica. A segon vaig realitzar dues circumferències trencades que les vaig reconstruir amb una tècnica japonesa anomenada kintsugi. A tercer les meves peces van ser obres ja encaminades més cap al meu estil, cap al TFG. I finalment arriba el dia de l'entrega del treball amb més pes de tota la carrera. Actualment estem en aquest punt i en ser una obra on té molta importància la formalització, crec que és totalment necessari explicar el procés de materialització, el tractament de materials i el seu resultat final, ara més que mai, ja que hem estat gran part de l'època en la qual havíem de realitzar les nostres obres tencants a casa, però finalment les he pogut dur a terme. Fet que em fa emfatitzar la feina feta, ja que no ha estat gens fàcil, m'ha portat un gran esforç. Però gràcies a la paciència tinguda, la recerca de solucions, i l'ajut de gent que ha fet que aquesta obra és pogués dur a terme, estic enormement satisfeta.

El procés per a tenir aquestes peces acabades és lent i meticulós, s'ha de tenir les idees pensades i repensades, tot i que l'adaptació i la improvisació també han estat dos punts molt importants.

Una vegada està tot pensat, es pot començar. El primer que s'ha fet per arribar a la finalització d'aquest treball és; primerament apareix l'organització d'idees, pensaments, sentiments, també hi té molt pes la lectura, la recerca de referents, d'informació...

El que primer es va fer és treballar amb cartó i cartolina, aquesta manera de treballar pots veure més o menys l'impacte que donarà amb la mida, tens la possibilitat de crear mil esbossos diferents, ja que el material t'ho permet per facilitat tant manual com econòmica.

També hi havia un treball de plantejament de situació de cada peça en l'espai, quines podrien anar a la paret, quines podrien anar suspeses al mig de la sala i quines podrien anar a terra. Ja que les obres tenen forats, et permeten veure a través, és a dir, es podrà veure l'altra peça que hi haurà a la sala. Finalment vaig elegir suspendre totes les peces agafades per fil de pescador transparent.

En estar acostumada a treballar amb gran mida, gran pes, dificultat de transport, alt despesa econòmica, una vegada tens decidida la peça pots començar a realitzar-la amb els materials que tens al cap i que no són de tan fàcil tracte.

Els esbossos en paper i els retalls de cartolina i cartó se'ls considera un material més "pobre", més fàcil de manejar, més fàcil d'aconseguir i de molt baixa despesa econòmica. És un procés fàcil, agradable, gens cansat físicament, està a l'abast de tothom. I és molt bo per anar fent, per anar creant, mirar noves formes, noves combinacions. És una manera de sortir de sempre el mateix terreny, que és el taller de pedra o fusta, és una manera d'anar habilitant tant el cap com la mà.

Per finalitzar vull citar una xerrada en la qual vam assistir aquest curs que em va semblar molt interessant i d'on vaig extreure una idea amb la qual em vaig sentir identificada, xerrada de l'artista Mercedes Magrané, ens va passar un llibre perquè el fullegéssim, en una pàgina posava una frase, aquesta era:

''Penso en l'accident com un rastre de noves possibilitats. Un espai on la imaginació mou noves realitats. Prendre, reinventar, esdevenir''.

Quan vaig llegir aquesta frase no em va deixar indiferent, ja que quan jo estic al taller sóc molt experimental, m'agrada molt improvisar, cada pedra és un món, normalment jo m'he d'adaptar a la pedra per tema mides, amb la fusta igual.

Aquest procediment és el que tenia realitzat quan de sobte ens trobem confinats. La meva reacció és posar-me les mans al cap, preocupar-me, ja que no podré dur a terme el treball que més il·lusió em feia.

Després de molt pensar, de molt patir, de queixar-me i de passar mals dies. Vaig decidir posar-me les piles i fer el treball, amb una temporalitat rècord, amb moltíssima ajuda, amb moltes ganes.

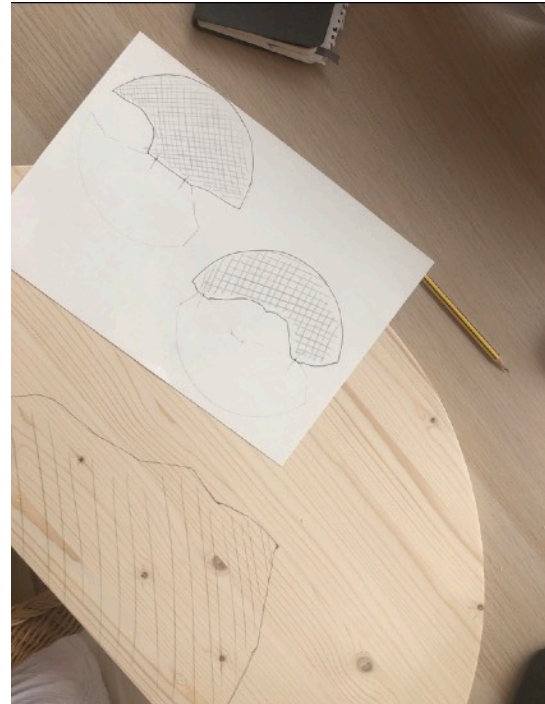
He acabat treballant al taller d'un marbrista, aquest em va fer el gran favor de deixar-me un espai per a mi per anar treballant, òbviament amb la seva ajuda quan era necessari.

Aniré comentant el procediment amb fotografies, ja que crec que és molt més adequat per donar una bona visualització, més que no pas amb la lectura, ja que es fa més lleuger.

El primer que vaig fer va ser la part de les fustes, que són d'abet, va ser el que vaig poder aconseguir amb més facilitat. El procés va ser el següent: contactar amb un fuster, per falta de maquinària li vaig enviar les mides i formes exactes de manera que van ser ells els que me les van retallar, una vegada tenia les fustes a casa va tocar dibuixar-hi la forma, retallar-la, polir a mà amb paper de vidre, després tenyir amb nogalina i per últim envernissar.

En aquest últim pas vaig tenir un petit problema, vaig afegir-hi el vernís a la terrassa de casa, un dia molt solejat, el resultat van ser petites bombolles. Un fall que no sabia que podria passar. La solució va ser retrocedir, polir-les totes, tornar a passar el paper de vidre, tenyir i envernissar.

Ara em torbava en una fase estranya; com seguir? Em demanava. Tenia la part de les fustes, però no la del marbre. I sincerament en tot moment vaig pensar que no arribaria a fer-la. Però un dia dinant em van demanar com portava el treball i vaig explicar el dit anteriorment, em van animar i em van facilitar el nombre d'un marbrista, Mármoles Ribó concretament, que gràcies a aquests ànims, gràcies al fet que em van facilitar el contacte amb aquests marbristes i sobretot mil gràcies a Mármoles Ribó per la seva paciència, gràcies al fet que em van deixar estar al seu taller i realitzar la part del marbre i el muntatge de les peces. Òbviament sense saltar-me el confinament en cap moment. Ho aconseguirem junts amb un temps rècord, sis dies abans de l'entrega d'aquest treball.

El procés va ser el següent: anar a parlar amb l'Enric, la persona que va estar el meu costat en tot moment mentre estava dins del seu taller, parlar amb ell, decidir com treballar, ensenyar-li les idees, i posar-nos mans a l'obra. Em va recollir uns quants trossos de marbre que eren de la mida que necessitava per a treballar i una vegada estava en aquest punt, es feia el procediment típic, la talla de la pedra, després polir aquí ho vam fer amb la maquinària adequada i no a mà com jo ho feia a la Universitat, fet que va ajudar a poder acabar l'obra a temps.

Començarem per les 3 de 50X50cm, que eren les més complicades, ja que hi intervenia el fet de l'encaix de les dues peces de marbre, una vegada aquestes dues estaven tallades, les posarem una damunt l'altre de manera que respectessin la forma del cercle i es feien les correccions que s'havien de fer. Quan les rectificacions estàvem llestes es rebaixava 1,5 cm de cada part de marbre, ja que ell en si feia uns 3 cm i així en encaixar-les quedaven alineades, tot deia 3 cm i no se superava aquesta mesura.

A continuació va tocar fer els forats de la pedra i a la fusta per a després ajuntar amb una varilla de ferro de 6 mm, aquí s'ha de tenir molt d'ull amb la inclinació a l'hora de foradar i s'ha de tenir molta mà per anar ben recte i que els forats de la fusta i els del marbre encaixin perfectament, si això es fa malament, no hi ha marxa enrere.

L'últim pas va ser enganxar amb cola de contacte les varilles dins els forats i les dues parts rebaixades 1,5 cm per a assegurar que amb el pes no es pugui obrir i rompre la forma del cercle. Aquest pas s'havia de fer tot de cop, ja que la cola de contacte era d'assecat instantani. S'havia de ser ràpid i organitzat. Així és com es van fer les 3 peces de 50X50.

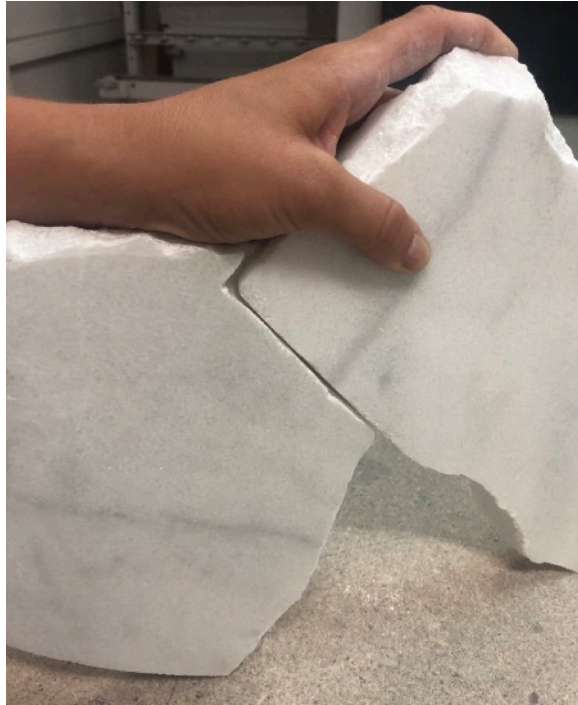
Per altra banda i per finalitzar el treball només quedaven les dues peces de 70X70cm, amb un gruix de 3 cm. Aquestes eren més pesades però el muntatge més fàcil. Una vegada es tenien llestes les fustes i les pedres, es feien els forats als dos materials amb el lloc respectiu perquè aquests encaixessin perfectament amb l'ajuda de les varilles i s'hi posava cola de contacte i quedava ben enganxat i ben estable. Una vegada muntades tocava esperar que assequin. El darrer pas va ser repassar la part on la cola s'havia sortit perquè quedés ben llis i del meu gust estèticament.

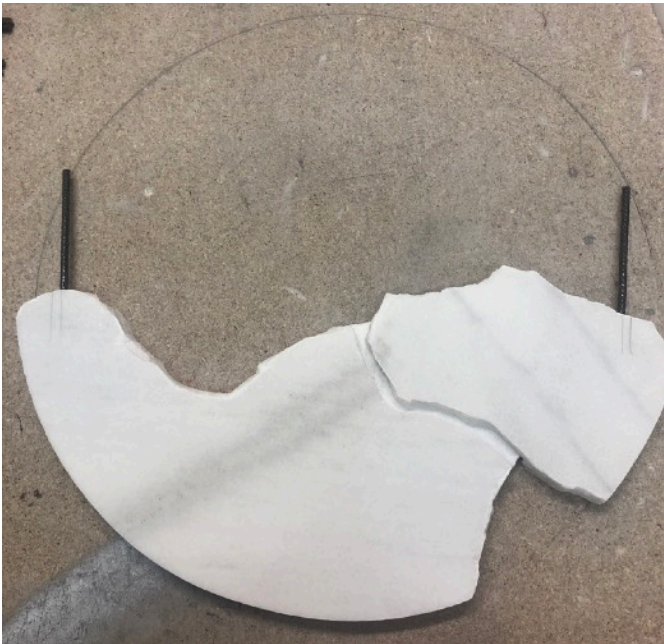

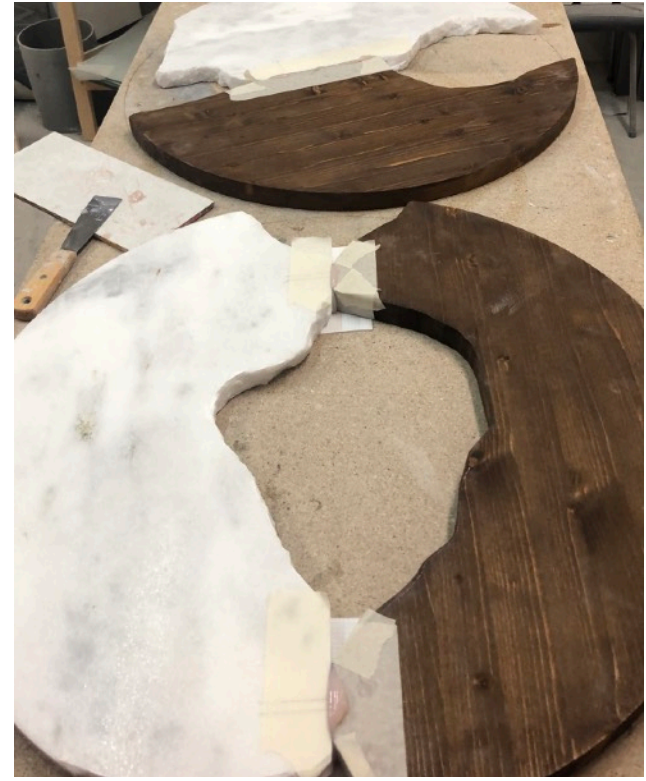

Per finalitzar, després de la feina de taller, quan les peces ja es trobaven a casa, l'únic que hi faltava per fer eren unes bones fotografies on es pogués ben apreciar el treball realitzat, la textura d'aquestes i com aconseguien el que jo pretenia, aquest plaer visual i una bellesa senzilla i humil.

Aquí tenia un petit problema, ja que no disposava d'una sala on penjar-les, jo m'havia fet la idea d'utilitzar la sala Polivalent de la facultat, però això ja no era possible a causa del tancament. La solució? Buscar alternatives i solucions.

M'havia plantejat dues possibilitats, o bé penjar-les a paret i fer les fotos una a una, o buscar un possible espai on es pogués apreciar el que jo volia aconseguir, on les peces es comunicaven entre si, dialogaven, i elles entre elles jugaven amb els buits.

I, un dia conduint i mirant el paisatge ens vam trobar amb unes gàbies que s'utilitzaven per moure material de construcció, abandonades, molt desgastades i oxidades. Vam decidir anar-les a mirar, ja que volia aprofitar cada opció que creies que era possible per a ben acabar l'obra. Va ser l'encertada, les vam col·locar de manera que em semblava que quedaria millor estèticament i es van anar penjant les peces una a una.

He de dir que el lloc adequat per a exposar les meves obres és una sala blanca on poder-les penjar sense perill. En estar al mig del camp i ser unes peces d'una senzillesa i un minimalisme com les que són és possible que l'espai les gàbies i el camp cobrin una mica més de protagonisme del qual jo pretenia. Però així i tot crec que és la manera més encertada. Els ulls et van directa a les escultures a com suspeses per elles mateixes estan amb harmonia amb les altres i amb l'entorn en el qual es troben. I, un dia conduint i mirant el paisatge ens vam trobar amb unes gàbies que s'utilitzaven per moure material de construcció, abandonades, molt desgastades i oxidades. Vam decidir anar-les a mirar, ja que volia aprofitar cada opció que creies que era possible per a ben acabar l'obra. Va ser l'acceptada, les vam col·locar de manera que em semblava que quedaria millor estèticament i es van anar penjant les peces una a una.

CONCLUSIONS

Com en tot, en finalitzar una acció després es fa una revisada al que s'ha fet. Una vegada acabada l'obra m'ha quedat Ben clar Una vegada acabat aquesta etapa veig que he aconseguit i de la millor manera que he pogut d'aquest repte que ha estat crear les meves peces amb la temporalitat que ho he fet, i amb els problemes que se m'han aparegut. Són una persona ambiciosa a l'hora de fer el meu treball i crec que és un punto Molt a favor, sóc perfeccionista i m'agrada complicar-me, posar-me reptes. Em va passar pel cap la incertesa de no saber si aconseguiria acabar l'obra. Finalment sí.

Trobar-se limitat? Perdre la motivació? No sabré com en sortir-te? Cercar solucions, no conformar-te.

Crec que aquesta frase conclou molt bé el que m'ha passat, a causa del confinament per el COVID-19 a tots d'una manera o d'altre ens ha afectat en l'hora de fer el projecte.

Després d'aquest tancament, que ha servit pensant I pensant, i qüestionar-me coses, fer-me preguntes, intentant trobar solucions, després d'haver tingut una època de no veure sortida i estar desanimada per realitzar l'obra més important de la nostra carrera, que és el TFG, en veure que aquesta no es podria dur a terme a causa del tancament de la universitat i dels seus tallers.

La reflexió és que cada artista és diferent, però una cosa que tenen tots en comú, és que s'hi han de saber defensar davant les adversitats inesperades que se't presenten. Tots Ens hem de saber adaptar d'una forma o altra i trobar sortida al problema. I aquest confinament ha estat una bona prova per a veure la motivació que té una persona, la implicació que hi posa i com se'n surt de la Millor manera possible.

BIBLIOGRAFIA

- Moore, Henry, ESCULTURAS, ed. Gustavo Gili S.A., 1965
- Krauss, R. (1996). *La originalidad de la vanguardia y otros mitos modernos* (p. 58). Madrid: Alianza Editorial.
- Pazos-López, Á. (2015). Mente, cultura y teoría: aproximaciones a la Psicología del Arte [Mind, Culture, and Art Theory: Approaches to Psychology of Art]. *Acción Psicológica*, 11(2), 131. doi: 10.5944/ap.11.2.14214
- Garcés, Marina. La Honestidad Con Lo Real.
- Antoni, t. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://fundaciotapies.org/wp-content/uploads/2020/05/El-joc.pdf>
- (2020). Retrieved 7 June 2020, from https://laescenaencurso.files.wordpress.com/2015/01/la_honestidad_con_lo_real.pdf
- Sculpture | Carla Cascales Alimbau. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <http://carlacascales.com>
- | Tulio Pinto | Biography, cv, Sculpture and Installations | Un-Spaced |. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://www.un-spaced.com/artists/tulio-pinto-cv-biography-sculpture-installation-2/>
- Jose Davila. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://josedavila.mx>
- Carhartt Wip- Nit de l'art — marta armengol. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://martarmengol.com/Carhartt-Wip-Nit-de-l-art>
- (2020). Retrieved 7 June 2020, from http://oa.upm.es/22370/1/ALBERTO_MARTINEZ_CASTILLO.pdf
- Características de la piedra natural, material de construcción con amplia durabilidad en el tiempo. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <http://bateig.com/caracteristicas-de-la-piedra-natural-material-construccion/>
- (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://www.diba.cat/documents/113226/105278053/artEinaAprentatge.pdf/a7a78115-efdc-448d-af95-0bc02d2e9091>
- Kintsugi: Que es, Origen y Como se hace | El arte del Kintsugi. (2020). Retrieved 7 June 2020, from <https://www.elartedelkintsugi.com/kintsugi-que-es-origen-y-como-se-hace/>

Per a contactar amb jo:

ROSER LLORNES TORRES

DNI: 41749135H

TLF: 628433865

MAIL: roserllorens11@gmail.com

Instagram: Roserllt

